

opusdei.org

1. Znova se začnejo katarine

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

7. Jun. 2019

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Rodbina Albás, ustanoviteljevi predniki po materini strani, je poleg številčnega sorodstva slovela po priljudnosti. Znali so z ljudmi in nedvomno so kot značilno potezo

podedovali sposobnost za spretno in plodovito vzpostavljanje družbenih stikov. Ob več priložnostih njegovega razburkanega življenja se je Jožefmariju pripetilo, da je izkusil očitnost tega dejstva, na primer ravno na dan svojega prihoda v nacionalistično cono. O tem nam pove v uvodnih vrsticah, s katerimi se začne nov zvezek *Zasebnih zapiskov*, ko se po navdihu zgodovinskega čuta odloči, da se bo znova lotil prekinjenih katarin:^[1]

Pamplona, 17. december 1937:
Danes, preden vstopim v duhovne vaje, bom s tem, kar sem zabeležil od 11. tega meseca, znova začel pisati dnevnik (?): katarine.^[2]

(Tukaj se ozre nazaj, da bi dogodke iz svojega prvega tedna v nacionalistični coni rešil pozabe.)

11. december. Ganjenost, in sicer zelo upravičena, ob prehodu čez mednarodni most. Goreče smo

molili, ko smo ugledali špansko zastavo ... [...]

Za nas je treba pridobiti jamstvo, da bi lahko vstopili v domovino. Po telefonu pokličem gospoda škofa v Vitorii. Gospod Xavier je v Rimu. Žal. – Neke gospe na drugi strani telefonske zveze se zavejo moje majhne stiske. Izkaže se, da so prijateljice sorodnikov moje matere, in mi ponudijo jamstvo ter svojo hišo. Zahvalim se, vendar ne sprejemem.^[3]__

Očitno Jožefmarija še ni izčrpal vseh možnosti:

Nato pokličem gospoda škofa v Pamploni: topel sprejem. Kako dober je ta sveti gospod škof! Nemudoma zahteva telefonsko zvezo z vojaškim poveljstvom v Fuenterrabíi in nam zagotovi jamstvo. Povabi me, da se srečava jutri v Zumayi, in mi prav ljubeznivo reče, naj pridem k njemu v njegov dvorec.^[4]__

Člani očetove skupine so prenočili v hotelu Peñón v Fuenterrabíi. Zjutraj so prisostvovali njegovi maši, nato pa se drug za drugim razkropili na vse strani. José María Albareda se je zadržal pri svojih domačih v kraju Saint-Jean-de-Luz. Manolo je ostal v Fuenterrabíi pri sorodnikih. Tomás Alvira je krenil proti Zaragozi. Vsi ostali, ki so bili v starosti za vojaško služenje, so se javili oblastem v vojašnici Loyola v San Sebastiánu. Nakar je Jožefmarija svoje stvari zabil v časopis, jih zvezal z vrvjo ter zavoj, ki je vseboval vse njegovo dragoceno imetje, zaupal v skrb receptorju hotela Peñon, sam pa se je odpravil k škofu v letoviški kraj Zumaya, nedaleč od San Sebastiáná. Tam so mu povedali, da se prelat ravno mudi v bližnji vasi Zarauz. In tja se je napotil duhovnik, izletniško napravljen in s pohodniškimi čevlji na nogah. Končno je monsinjorja Olaecheo našel na domu markiza de Narrosa, kjer je bilo veliko

praznovanje italijansko-španskega bratstva. Škof, tako pripoveduje, ***me objame in prijazno sprejme sredi tiste gneče ter me predstavi italijanskemu veleposlaniku.***

Povabijo me na slavje.^[5] K sreči se je v tistem trenutku prikazal nekdo, ki ga je Jožefmarija v Madridu duhovno spremljal: ***Angel varuh poskrbi, da se pojavi Juan José Pradera (ki nikoli ne hodi na tovrstne zabave, toda danes – jasno! – je prišel).*** Skupaj sta šla v neko gostilno kósit in malo poklepetat.

Popoldan je preživel v škofovi družbi. Obiskala sta atelje slikarja Zuloage in ob povratku v San Sebastián je na prelatovo prigovarjanje Jožefmarija obljubil, da bo šel za nekaj dni na oddih v škofijski dvorec v Pamplono. V San Sebastiánu so mu terezijanke poiskale prenočišče, naslednji dan pa je pri njih daroval mašo.

13. decembra, pravi v Zapiskih, mašujem za g. Pedra in se mu priporočam: bolj kot molitev za njegovo dušo (sveto celó brez mučeništva) je to prošnja za njegovo posredovanje.

Terezijanke mi ponudijo denar, jaz pa jih prosim za higienske pripomočke za svoje ljudi: nakupile bodo štiri glavnike, četvero škarjic ter milo.^[6]

Terezijanke so mu podarile nekaj oblačil in rabljene čevlje, tako da se je duhovnik lahko znebil tistih škornjev, v katerih je čofotal na pohodu čez Pireneje. Prav mu je prišlo, kajti v čevljih je bil videti nekoliko dostojnejši in tisti teden se mu je obetalo precej družbene in apostolske aktivnosti. Nepričakovano so se na relaciji Fuenterrabía–Irún–San Sebastián zbrala stara prijateljstva iz Madrida. Duhovniku sta bila dovolj dva obhoda, da se je

srečal s sorodniki gospoda Alejandra Guzmána, z družino Aguilar de Inestrillas,^[7] z zakoncema de Mirasol,^[8] z zakoncema de Guevara,^[9] z gospema Bernaldo de Quirós in Vallellano,^[10] z gospodom in gospo Cortázar ter ... kdo bi si mislil, z Marío Luiso Guzmán, z markizo de los Álamos^[11] in z njeno sestro, Marío Machimbarrena. To je bila ravno trojica žensk, ki so ga pred leti, v času monarhije, pospremile k podsekretarju Ministrstva za pravosodje na razgovor o službi, ki jo je imel zanj rezervirano José Martínez de Velasco in s pomočjo katere bi si lahko pridobil stalno cerkveno zaposlitev v Madridu. Del te skupine je bila tudi Carolina Carvajal, dvorna dama in sestra grofa Aguilar de Inestrillas. Carolina je bila tista dama, ki je leta 1931 posredovala pri Pedru Povedi, tajniku patriarha Zahodne Indije, ki je Jožefmariju ponudil mesto

častnega kaplana (ta pa je ponudbo zavrnil).^[12]_____

Svet je bil res majhen kot dlan. Da pa presenečenj še ne bi bilo konec, mu je med obiskom pri družini Mirasol nečakinja gospe Luz Casanova, ustanoviteljice Zavoda za bolne, kar na lepem zatrdila, da ima poklic za Delo. Jožefmarija je to izjavo sprejel zadržano.^[13]_____

Dejstvo je, da ni šel na pohod čez Pireneje zato, da bi se v Baskiji predajal družabnemu življenju. Obiski so bili zanj priložnost za nabiranje podatkov o prebivališču njegovih znancev. Preko telefonske zveze z Bilbaom je ugotovil, kje se zadržujejo trije stanovalci Študentskega doma Ferraz: Arancibia, Carlos Aresti in Emiliano Amann. V San Sebastiánu sta se z njim srečala še dva fanta svetega Rafaela, Vicente Urcola in Joaquín Vega de Seoane ter njegova družina.

^[14] S temi in drugimi imeni, ki so prihajala na plan, držeč se drug drugega kakor češnje, je Jožefmarija znova začel sestavljati svojo apostolsko kartoteko.

V Katarinah je 16. decembra zapisano:

Še vedno mi je slabo, vendar se trudim, da ne bi opazili [...]. Daroval sem mašo za g. Víctorja Pradero.^[15] Navzoča sta bila njegova vdova in sin.

Navdušen, ker ne prejemam honorarjev: Gospod, zdaj sem zares slovesno reven. Ti veš, kaj boš storil s svojim osličkom.^[16]

Odveč je razlagati, da so bila njegova oblačila vse prej kot zadostna. V San Sebastiánu se je šel fotografirat, in kot je sam priznal, je s svojim shujšanim obrazom in z glavo, vsajeno v prevelik ovratnik modrega puloverja iz rialpskih dni, dajal videz

zlikovca. A dotlej mu še nihče ni ponudil talarja. Kljub takšnim razmeram se je zagnal v odpoved vsakršnemu honorarju, kar je bil njegov edini predvidljivi vir vzdrževanja. V sebi je gojil željo, da bi bili duhovniki Dela kot žrtev uboštva nenavezani na vse, celo na prejemke od duhovniške službe; ta misel ga je obhajala že od nekdanj. Tako je nekega dne v skrbeh zaradi denarja – zaradi pomanjkanja denarja – premišljeval besede iz psalma: *Iacta super Dominum curam tuam et ipse te enutriet.*^[17] Odločen, da se prepusti Gospodu, ni ostal križem rok in je svoj sklep privedel do skrajnosti. O tem priča neka katarina.^[18]

Dne 17. decembra se je Jožefmarija odpravil v Pamplono. V *Katarinah* se znova pojavi njegov angel varuh: ***Točno ob pol šestih (ob sinoči določeni uri) me prebudi Urarček. Budilka, ki so nam jo dali***

v prenočišču, ni zvonila.^[19]

Praderov avto, v katerem se je peljal, je dvakrat obstal zaradi snega.

Duhovnik najbrž ni bil slabo razpoložen, ko je ob prihodu na navarska tla tiho zapel:

Marija v Puy de Estelli

je rekla Pilarski:

Če si ti Aragonka,

sem jaz Navarka ... in to šaljiva.^[20]

Ob času kosila je premražen prispel do škofijskega dvorca. Po obedu je prelatu povedal o svoji nameri, da v tistih dneh opravi duhovne vaje.

Dogovorjeno. Toda gospod škof ni želel, da bi hodil ven iz dvorca, in mu je pripravil nekaj knjig za meditacijo ali branje ter mu podaril izvod dvojezične Nove zaveze, ki jo je izdal Carmelo Ballester.^[21] V tistem trenutku, preden je začel z duhovnimi vajami, je očeta skrbelo le

eno. Kaj se je zgodilo z njegovimi otroki? Juan in Miguel sta bila napotena v Burgos; ničesar pa ni vedel o Pedru Casciaru in Pacu Botelli, dokler mu niso sredi popoldneva po telefonu sporočili, da sta oba že v pamplonski vojašnici.

Ko je pridobil naslov generalnega vikariata madridske škofije, ki je imel svoj urad začasno v kraju Navalcarnero v nacionalistični coni, nedaleč od Madrida, je pisal gospodu Franciscu:

Pamplona – 17. december 1937

Častiti g. Francisco Morán –
Navalcarnero

Predragi in spoštovani gospod vikar!

Po tisoč preobratih, premaganih zaradi očitnega varstva mojega Očeta-Boga, sem uspel pobegniti z rdečega območja [...]. Zatekel sem se k toplini svojega velikega prijatelja,

gospoda pamplonskega škofa, v čigar dvorcu se mudim, in jutri bom tukaj – čisto sam – začel svete duhovne vaje.

Če mi g. vikar ne naroči česa drugega, bom menil, da se mu zdi prav, da se v izpolnjevanju svete božje volje, skladno s svojo posebno poklicanostjo, popolnoma posvetim vodenju duš, ki jih vi poznate in ki so razkropljene po celotnem ozemlju nacionalistične cone. Še to: kako junaški so vsi, brez izjeme!

Svojega g. vikarja naprošam, da našemu predragemu škofu sporoči, kako smo sredi tolikih stisk dnevno molili zanj.

Saj veste, oče, da vas z ljubeznijo pozdravlja in vas prosi za blagoslov

Jožefmarija Escrivá.^[22]___

Pisal je tudi Josefi Segovia iz Terezijanske ustanove. V pismu se je

sožalje prepletalo z radostjo ob spominu na gospoda Pedra Povedo:

[...] srce mi ne pusti več čakati in tu je nekaj vrstic ..., ki jih pošilja oče in brat.

Kakšno veselje je nastopilo po tegobi zaradi njegove izgube – koliko solzá –, ker vemo, da nas ima v nebesih še naprej rad! Prav to je bila tema enega najinih poslednjih pogovorov.^[23]

Dne 18. istega meseca je zapisal: ***Od sedaj, ko so posodobljene, bo v teh Katarinah več življenja.*** Nato je v zvezek prepisal ***načrt duhovnih vaj***, da bi se še istega večera vestno osredotočil na prvo točko tega načrta: ***čistost namena in cilj teh duhovnih vaj.*** Poglejmo, kaj ima o tem povedati:

Moji zapiski v teh dneh bodo zelo kratki. K tem duhovnim vajam me spodbuja zgolj silna želja biti boljše orodje v rokah mojega Gospoda za

uresničenje njegovega Dela in širjenje po vsem svetu, tako kot On hoče. Neposredni in konkretni cilj je dvojen: 1) notranji, prečiščevalni: obnoviti moje duhovno življenje; in 2) zunanji: pregledati sedanje možnosti za apostolat Dela, sredstva in ovire.^[24]___

Ob izpraševanju in notranjem preiskovanju je bilo treba v božji navzočnosti priznati, da je ***med mnogimi in tako obilnimi slabostmi*** nedvomno našel ***šibkost, majhnost, nikoli pa volje do hladnokrvnega žaljenja Boga.***^[25]___

Na tistih duhovnih vajah je molil – ***molitev otroka z odkritosrčnostjo otroka*** – in jokal, ***jokal od kesanja, kesanja iz ljubezni***, spričo svojega skromnega odziva na milost. Čim je rahlo podrezal po svoji vesti, so se pred njegovimi očmi dvignili prekrški in opustitve, neskončno višje od njih pa božje usmiljenje. In

znova je prejel obilen dar solzá:
***Topim se v solzah: tako blizu
Kristusa, toliko let, pa ... tak
grešnik! Jezusova zaupnost do
mene, njegovega duhovnika, v
meni razvnema ihtenje.***^[26]___

Če se je v meditaciji skušal
osredotočiti na konkretno vsebino,
mu je med hlipanjem uhajala nit
premišljevanja: ***Kristusova molitev.
Oddaljil sem se od téme. Jok,
vpitej; jok in vpitej – to je bila moja
meditacija. Gospod, mirú!*** In ob
misli na zgled svetnikov so ga zlahka
oblile solze: ***Jokal sem – res sem
cmera – med prebiranjem don
Boskovega življenjepisa, ki mi ga je
to jutro priskrbel škofov strežnik.
Da, hočem biti svet. Četudi se mi ta
tako zabrisana, tako splošna
trditev ponavadi zdi neumnost.***^[27]___

Naposled se ni zmožal zadržati niti v
trenutku spovedi, ko so živa občutja
»kesanja iz ljubezni« prevzela vse

njegovo bitje: ***Spovedal me je g. Vicente Schiralli in – kajpada – sem se pred tem svetim gospodom razjokal kot otrok. Cmera, cmera in cmera. Toda naj bodo blagoslovljene te solze, božji dar, ki mi dajejo globoko veselje in radost, nekaj, česar ne znam pojasniti!***^[28] Prišlo je tako daleč, pravi, da ***me je zaskrbelo to prekipevanje moje nežnosti v Kristusu,***^[29] kot da bi bil otrok. Ni ga bilo sram obnašati se kakor iskren in neobremenjen otrok, ki si tu pa tam privošči kakšno duhovno vragolijo.

Nekega dne – 22. decembra, če smo natančni – je vikar v kapeli škofijskega dvorca posvetil kelihe, ki naj bi bili nato poslani vojaškim duhovnikom. Jožefmarija se je prepričal, da v bližini ni bilo nikogar: ***Za trenutek sem ostal sam v kapeli in pritisnil sem poljub na vsak kelih in na vsako pateno, da bi ga moj Gospod našel tam, ko se bo***

***prvikrat spustil v te svete posode.
Bilo jih je petindvajset – dar
pamplonske škofije za fronto.*** ^[30]

Snežilo je. Tistega meseca decembra so bile temperature v Pamploni nizke. Mraz ga je grizel do kosti. Premišljevanje o smrti ni ogrelo njegovih čustev, pač pa se je to zgodilo med premišljevanjem o sodbi, ko so znova na plan privrele solze in trdni sklepi:

Silna hladnost: sprva se je zasvetila le otroška želja, da »bi bil moj Oče-Bog zadovoljen, ko mi bo moral soditi«. – Zatem silovit pretres: »Jezus, reci mi kaj!« – to sem večkrat ponovil, prežet s tegobo zaradi zmrzali v moji notranjosti. – In še klic k moji nebeški Materi – »Mamica!« – in k varuhom in k mojim otrokom, ki se radostijo pri Bogu ..., potem pa obilne solze in vzkliki ... ter molitev. Sklepi: »zvesto se bom držal urnika v običajnem življenju«, in če mi

spovednik dovoli, »bom spal samo pet ur, razen noči s četrta na petek, ko ne bom spal« – majhni in konkretni so ti sklepi, vendar mislim, da bodo rodovitni.^[31]—

(Da bi bolje ovrednotili »majhnost« teh sklepov, je treba upoštevati, da je na tistih duhovnih vajah obnovil tudi nekdanja spokorna dejanja glede hrane, spanja in vsega: ***kar sem imel v navadi pred revolucijo. V primerjavi z doživetji prejšnjih let tiste duhovne vaje niso zaslužile oznake močne, tako je razmišljal sam pri sebi. Močnih duhovnih vaj, zatrjuje, ne bi mogel opraviti. Takšne, omiljene z ljubeznijo gospoda pamplonskega škofa, pa lahko. Bog, moj Oče, vselej uredi stvari z materinsko roko.***)^[32]—

Gospod Marcelino Olaechea se je trudil napraviti njegovo duhovno obnovo znosno ter mu pri obrokih delal družbo s prijetnim

kramljanjem. V dvorec je 20. decembra prišel apostolski odposlanec, msgr. Hildebrando Antoniutti.^[33] Ko je škof pri večerji posadil Jožefmarija poleg uglednega gosta na njegovo desnico, je imel duhovnik na sebi še vedno modri pulover in žametne hlače s pohoda čez Pireneje. (Že sama Jožefmarijeva navzočnost v tako nenavadni opravi je izražala vpijočo prošnjo za talar. Zato je presenetljivo, da v *Katarinah* do božičnega večera ni niti najmanjšega namiga na to.)^[34]

V točkah, povezanih s ***takojšnjim delom***, ki se ga je sklenil lotiti po duhovnih vajah, je zapisano: ***Poskrbeti moram, da se bom pogosto srečeval z našimi, da bom z njimi diskretno vzdrževal pisemske stike (obstaja cenzura); in če se zavzetje Madrida zakasni, moram najti hišo, začasno stanovanje, kamor bodo lahko***

prihajali vsi, kadar bodo imeli dovoljenje.^[35]___

Na božični večer se je v Pamploni pojavil José María Albareda. Prinašal je dobre novice. V Madridu so bili že obveščeni o prehodu v nacionalistično cono. Prejeli so prve razglednice iz Andore, poslane konzulu in Isidoru (Ignaciu), ki je še istega dne pisal v Saint-Jean-de-Luz:

»Danes je 7. december 1937.

Moj dragi prijatelj José María!

Da se tokrat ne boste pritoževali, da vam pozno pišem, se vam z obratno pošto javljam v ta prijetni kraj, kjer preživljate svoj dopust in si lahko odpočijete od svojih pariških obveznosti.

Z mojimi domačimi je vse v najlepšem redu. Mali Chiqui je sedaj začasno na jugu; kmalu se bo vrnil. Kljub ostri zimi, ki jo prestajamo, se

babica, stric in teta počutijo izvrstno. S svojo sestro Lolo si pogosto dopisujem. Verjetno je, da se njen bratranec v teh dneh preseli k nam.

Kako kaj vaši malčki?

V želji, da se vaš dopust srečno izteče, se vas spominja in vam skupaj s pozdravi celotne družine pošilja objem vaš dobri prijatelj

Ignacio.«^[36]

Zamisel o odprtju začasnega centra v Burgosu, ki je zaposlovala Jožefmarijevo glavo na duhovnih vajah, se je že spremenila v trden sklep. Na božični dan popoldne so z očetom obedovali tisti, ki so bili takrat v Pamploni: José María Albareda, Pedro in Paco, katerim se je pridružil José Luis Fernández del Amo, fant svetega Rafaela, ki je bil napoten v isto vojašnico kot Pedro in Paco. Po obedu so se dalj časa zadržali pri mizi in oče jim je

povedal, da morajo odpreti center v Burgosu. Kar tam, med klepetom, so zasnovali načrt za kapelo. Da pa ne bi vse skupaj obviselo v zraku in splahnelo, se je José Luis obvezal, da pripravi skico keliha, ki naj bi ga potem Albareda dal izdelati v neki zlatarni v Zaragozi. Zamisel je začela dobivati konkretno podobo. Kot pripoveduje v neki katarini, so 28. decembra s temi opravili nadaljevali: ***Na škofijskem uradu sem kupil oltarni kamen. – Popoldne me je Fernández del Amo pospremil v kovačijo, kjer bodo izdelali svečnike, križ idr. za kapelo, ki jo bomo odprli v Burgosu ..., če bo do tega prišlo.***^[37]

Bližal se je konec leta in Jožefmariju se je upiralo razpoloženje monsinjorja Olaechee, ki je na gostovo obvestilo, da odhaja, v šali odvrnil: »Trideset let morate ostati pri meni. Ni govora o odhodu.« Čez nekaj dni je ponovil svojo odločitev,

nakar je škof požugal z argumentom, ki ga je dotlej skrival, kot je razvidno iz zabeležke v *Zapiskih*: **Jezen je.**

Pravi mi, da če grem, se moram kmalu vrniti, in noče, da odidem, ne da bi mi sešili duhovniška oblačila – talar in suknjo –, ki mi jih želi podariti.^[38] Vzeli so mu mere za duhovniški talar. To je bilo 29. decembra.

Dne 4. januarja: **Prinesejo mi talar in suknjo. Krojaču sem rekel, naj obleka ne bo pretesna – zdaj pa plavam v njej. Vanjo bi lahko spravil še štirideset kil, ki mi manjkajo.**^[39] Manjkal mu je tudi klobuk. Škof je brez oklevanja s svojega klobuka odstranil cofo in mu ga posodil, dokler ne dobi novega, ki so ga naročili zanj. A monsinjor se še ni hotel predati in je skušal doseči, da bi njegov gost ostal v dvorcu do svojega rojstnega dne, 9. januarja, ko je imel zanj predvideno lepo praznovanje. Na takšne razloge je

Jožefmarija nespremenljivo
odgovarjal: ***Gospod škof je utrujen
od dela, jaz pa sem utrujen od
počivanja.***^[40]___

Po zaslugi marljivih prijateljev, ki so
mu prihajali naproti, je število
naslovov v duhovnikovi kartoteki
naraščalo. V pismih, telegramih,
telefonskih klicih so ga pozdravljali
eni in drugi: tisti, ki so zaprosili za
sprejem, in tisti, ki so bili na poti do
vključitve v Delo tik pred izbruhom
državlanske vojne, ter mnogi, ki so
prihajali v Študentski dom Ferraz.^[41]___
To je bilo temeljito iskanje. Tako je še
pred koncem leta osebno vzpostavil
stik z vsemi svojimi sinovi v
nacionalistični coni, o čemer z
velikim zadovoljstvom poroča
Ricardu Fernándezu Vallespínu:

Dragi Ricardo! Končno, kako sem bil
vesel tvojega pisma!

[...] Koliko neuspešnih poskusov, da bi
vas našel. Komaj smo prestopili mejo,

se je začelo poizvedovanje; in ... saj veš, od 11. do 31., ko je prispelo tvoje pismo – dvajset neskončnih dni!

Dedek pravi, da je zelo hvaležen Bogu, ker je že izsledil vse svoje vnuke.^[42]—

Možnost, da govori s svojimi otroki ali jim piše, četudi z omejitvami zaradi cenzure, je očetu pomenila ogromno. Dopisovanje z Isidorom preko Francije je delovalo dobro, brez večjih zakasnitev in resnejših sitnosti, seveda upoštevajoč vojne okoliščine. To je bilo v veliko tolažbo onim v drugi coni. O tem, kakšno uteho je prinesel dostop do teh novic, je oče razkril srce enemu izmed svojih v nacionalistični coni:

Danes smo pisali mojim ubogim otrokom v Madridu ter babici, mojemu bratu in sestri. Od njih smo prejeli že pet pisem; zadnje je bilo datirano s 26. januarjem. Popolnoma so obveščeni o družinskih zadevah.

Škoda, da niste že prej vi našli
kakega načina za sporazumevanje!
Najhujše ob vsej tej krutosti je bilo to,
da v tistem rdečem peklu o vas niso
vedeli ničesar. Našim, ki niso mogli
priti ven iz marksistične tiranije, smo
že odvzeli to tegobo. Mislim, da smo
jim, odkar smo na svobodi, pisali več
kot desetkrat.^[43]_____

Jožefmarija se je 7. januarja odpravil
v Vitorio. Tam ga je nadvse
ljubeznivo sprejel msgr. Javier
Lauzurica, takrat apostolski
upravitelj škofije. Pogovorila sta se o
neki zaupni zadevi, o kateri se je
želel posvetovati, naslednje jutro pa
je krenil proti Burgosu.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Zvezek (dvojnik 8. zvezka) je začel pisati 11. decembra 1937. Zaključil ga je 23. januarja 1939. Po koncu vojne je v Madridu našel stari 8. zvezek, v katerega je nato zapisoval katarine od 13. aprila 1939. Prim. *Zapiski*, op. 1034.

[2] *Zapiski*, št. 1396.

[3] *Prav tam*, št. 1397.

[4] *Prav tam*, št. 1398, 11. 12. 1937.

[5] *Prav tam*, št. 1400, 12. 12. 1937.

[6] *Prav tam*, št. 1403, 13. 12. 1937.

Naklonjenost, s katero sta bila povezana Pedro Poveda, ustanovitelj Terezijanske ustanove, in Jožefmarija, je bila onkraj njunih ustanov. ***Gospod Pedro ni vplival na Božje delo***, piše v *Zapiskih*, ***srečal sem ga po tem, ko sem imel za seboj že veliko dela. Res je, da ni bil voditelj moje duše: že več let je to pater Sánchez. Kljub temu pa***

naju je Bog povezal do te mere, da je bil moj prijatelj, moj brat in moj sin. Tudi jaz sem bil njemu brat in sin [...]. Drug do drugega sva čutila naklonjenost brata in sina (prim. *Zapiski*, št. 1510, 25. 1. 1938, in opomba 1140, ki jo je dodal msgr. Álvaro del Portillo).

[7] Grof Aguilar de Inestrillas, ki je imel tudi naziv markiz de Miravalles, je bil gospod Agustín Carvajal de Quesada y Fernández de Córdoba, poročen z gospo Mercedes Guzmán O’Farrill, polsestro gospoda Alejandra Guzmána in sestrično Mercedes Reyne O’Farrill, ki je bila ena izmed prvih apostolskih dam in je umrla januarja 1929.

[8] Grof de Mirasol je bil Rafael Gordon y de Arístegui, poročen z Marío Rodríguez-Casanova y García San Miguel, sestro ustanoviteljice apostolskih dam.

[9] Markiza de Guevara je bila María del Perpetuo Socorro Travesedo y García Sancho, poročena s Florentínom Rodríguezom-Casanovo y García San Miguel, bratom ustanoviteljice apostolskih dam.

[10] Grofica de Vallellano je bila María de la Concepción Guzmán O'Farrill, polsestra gospoda Alejandra Guzmána in sestrična Mercedes Reyne O'Farrill, poročena s Fernandom Suárezom de Tangil y de Angulo, markizom Covarrubias de Leyva.

[11] Markiz de los Álamos del Guadalete je bil José Ramón de Goytia y Machimbarrena, ki je stanoval na Ulici Covarrubias 1 v Madridu, zraven Zavoda za bolne. Iz tistega obdobja izvira ustanoviteljevo prijateljstvo s tem zakonskim parom.

[12] Prim. *Zapiski*, št. 192, 20. 4. 1931.

[13] Prim. *prav tam*, št. 1410, 15. 12. 1937.

[14] Prim. *prav tam*, št. 1406, 13. 12. 1937.

[15] Víctor Pradera je bil tradicionalistični politik, ki ga je Ljudsko sodišče v San Sebastiánu obsodilo na smrt, ker je bil monarhist in naklonjen vojaški vstaji. Obsodba je bila izrečena 5. 9. 1936, naslednji dan je bil ustreljen. Prim. Gonzalo Redondo, *Historia de la ...*, 2. knjiga, *op. cit.*, str. 44–45.

[16] *Zapiski*, št. 1411 in 1412.

[17] »Vrzi svoje breme na Gospoda, on bo skrbel zate« (Ps 55,23).

[18] Prim. *Zapiski*, št. 1428, 20. 12. 1937; prim. tudi op. 1065.

[19] *Prav tam*, št. 1414.

[20] *Prav tam*, št. 1425, 19. 12. 1937.

[21] Carmelo Ballester Nieto je bil provincial lazaristov. Bil je imenovan za škofa v Leónu in nato premeščen v Vitorio. Jožefmarija ga je prvičkrat imel priložnost srečati štiri dni pozneje, ko je 23. decembra 1937 prišel v dvorec. Zelo je bil hvaležen, da je prejel v dar tisti izvod Nove zaveze. Potem ko ga je prebral, je v neki katarini zapisal: **Čudovito izdajo mi je podaril monsinjor: uživam in poljubljam knjigo v hvaležnosti Bogu, našemu Gospodu, ter temu svetemu lazaristu** (Zapiski, št. 1423, 19. 12. 1937).

[22] Pismo, EF-371217-1.

[23] Pismo iz Pamplone, EF-371217-2.

[24] Zapiski, št. 1419–1421.

[25] *Prav tam*, št. 1426, 19. 12. 1937.

[26] *Prav tam*, št. 1423, 19. 12. 1937;
prim. tudi št. 1422, 19. 12. 1937, in št.
1444, 23. 12. 1937.

[27] *Prav tam*, št. 1437, 22. 12. 1937, in
št. 1431, 20. 12. 1937.

[28] *Prav tam*, št. 1439, 22. 12. 1937.

[29] *Prav tam*, št. 1444, 23. 12. 1937.

[30] *Prav tam*, št. 1441. Prim. *Pot*, št.
438.

[31] *Zapiski*, št. 1429, 20. 12. 1937.

[32] *Prav tam*, št. 1433 in 1434, 21. 12.
1937.

[33] Msgr. Antoniutti je prispel v
Španijo konec julija 1937 kot
odposlanec Svetega sedeža z nalogo
informiranja v nacionalistični coni
Španije. Pij XI. ga je 7. septembra
1937 imenoval za predstavnika
Svetega sedeža za stike z narodno
vlado v Salamanki (za apostolskega
odposlanca). Maja 1938 je bilo to

predstavništvo povzdignjeno na raven nunciature. Prim. Gonzalo Redondo, *Historia de la ...*, 2. knjiga, *op. cit.*, str. 339–341 in 470–472; in Fernando de Meer Lecha-Marzo, *Algunos aspectos ...*, *op. cit.*, str. 120–121.

[³⁴] Prim. *Zapiski*, št. 1447, 24. 12. 1937.

[³⁵] *Prav tam*, št. 1445, 23. 12. 1937.

[³⁶] Isidorovo pismo ustanovitelju, 7. 12. 1937, IZL, D-1213, 293.

[³⁷] *Zapiski*, št. 1454. Kelih je bil hitro pripravljen, tako da ga je ustanovitelj že v prvih dneh meseca februarja imel v rokah. Prim. Pismo iz Burgosa Pedru Casciaru Ramírezu in Joséju Luisu Fernándezu del Amu, EF-380207-1.

[³⁸] *Zapiski*, št. 1455, 29. 12. 1937, in št. 1449, 24. 12. 1937.

[39] *Prav tam*, št. 1465.

[40] *Prav tam*, št. 1457, 30. 12. 1937, in št. 1466, 5. 1. 1938. Ob slovesu je moral na prelatovo prigovarjanje sprejeti 100 pezeta, zato da ga ne bi užalil.

[41] V korespondenci iz tega obdobja sta omenjena Pepe Isasa Navarro in Jacinto Valentín Gamazo, ki sta umrla na fronti, in prejemniki pisem: José Arroyo López, Miguel Sotomayor y Muro, Enrique Alonso-Martínez Saumell, Joaquín Vega de Seoane idr.

[42] Pismo iz Pamplone, EF-371231-3. Isto pravi Isidoru Zorzanu na dopisnici z dne 29. decembra, v pomanjkljivi angleščini ob pomoči tuje roke. Sporoča mu, da je za vse svoje otroke ugotovil, kje so (***All my children are very well***); da kmalu namerava odpreti hišo v Burgosu, mestu, kjer je umrla njegova babica Florencia (***In a short time I shall have a proper house, I think in the***

town where my grandmother Florencia was died); in sanja o čudoviti kapeli, ki jo bo tam uredil (*In my new house, Sir Emmanuel will have a magnificent room*).

Prim. Pismo iz Pamplone,
EF-371229-3.

^[43] Pismo iz Burgosa Enriqueju Alonsu-Martínezu Saumellu,
EF-380204-1.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/1-znova-se-zacnejo-katarine/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-znova-se-zacnejo-katarine/)
(9. Apr. 2025)